

LA PILOTA VERMELLA:

Al mes d'octubre, un noi, que es deia Jean, era un nen molt tímid, tenia els cabells d'un color fosc, igual que el color dels seus ulls i Era un dia normal en dia de vacances i ell i la seva família van decidir d'anar a fer una barbacoa. Al Jean li agrada molt viatjar i estar amb la seva família. Quan van arribar al càmping, el nen i els seus cosins començaren a jugar amb la seva pilota favorita, era una pilota simple, de color vermell. El Jean es divertia molt jugant i sempre reia, content i despreocupat. Mentre el Jean estava distret amb la pilota, una vespa va voler picar-lo, llavors el nen es va espantar i va caure al terra. Quan el Jean va caure, la pilota va botar i la va perdre. Va buscar-la per tot arreu però no la va trobar enlloc. No sabia què fer. tenia un sentiment d'angoixa que no es podia treure del damunt. Llavors, va decidir d'anar a caminar, prop del penyassegat que hi havia a l'altre costat del càmping, no gaire lluny d'on havia rebotat la pilota., Semblava que estava a punt de ploure..Hi havia unes vistes magnífiques però els núvols començaven a tapar el sol.. L'aire sesentia més fred.El nen va veure una silueta d'una persona i va anar corrents per demanar si havia vist una pilota vermella. Era una nena, i, sí tenia una pilota, segurament la d'en Jean. La nena tenia la pell molt pàl·lida, els ulls blaus, com el color del cel en un dia calorós a la platja,i els cabells negres com la foscor de la nit. Anava vestida amb una bata de color blanc, tenia la pilota a la seva mà. I de sobte va començar a ploure. va decidir parlar amb ella:

- Hola, com et dius...? -va preguntar el Jean. - Escolta aquesta pilota... Un tro va sobtar-lo i no va acabar la frase.

La nena no va respondre, ella estava concentrada mirant l'horitzó. I ell va decidir apropar-se per agafar-li la pilota. Quan el nen anava a agafar-la-hi , la nena el va mirar als ulls amb molta intensitat.

Se sentia intimidat. Mentre el nen intentava agafar la pilota, la nena va ficar una mà a la seva butxaca i va treure una foto arrugada. El noi va agafar-la, però se l'hi va caure al terra mullat. Mentre ell s'ajupia per intentar agafar la foto, va aixecar la mirada i va veure que la nena havia desaparegut. El nen es va espantar i va tornar cames ajudeu-me al càmping on hi havia la seva família. Va voler oblidar l'incident durant uns dies, ja que no sabia si havia somiat o havia vist realment aquella nena vestida de blanc. La seva imaginació li estava jugant males passades. No hi havia ni nena, ni pilota, ni foto, és clar.

La setmana següent, va entrar a la seva habitació i va trobar damunt del seu escriptori aquella foto, aquella prova que alguna cosa estranya havia ocorregut. L'infant va agafar la foto de la nena i va córrer cap a la seva mare que estava estenent roba al jardí. Li va demanar d'on havia sortit la foto i la mare li va respondre que l'havia trobat a la butxaca del pantaló que acabava de rentar. A la foto sortia aquella nena que al Jean li semblava maca i un nom, "Mavis". El noi, molt decidit, va buscar a les xarxes socials si trobava aquella tal "Mavis" per parlar amb ella, demanar-li explicacions i així, si simpatitzaven poder quedar per què no, un dia. Va buscar durant hores i hores. No desistiria fins trobar-la. Ja eren les tres de la matinada quan finalment, va veure una foto de perfil semblant a la que li va donar la nena. Però no hi posava el nom de "Mavis" hi posava "Victoria". El nen es va quedar molt confús, va decidir mirar com podia arreglar-se-les per trobar la Victòria... Però de seguida es va quedar adormit.

Mentre dormia, se li va aparèixer la nena. Es va despertar tremolant i suant. . No parava de veure-la en el seu somni i quan estava a punt de parlar-hi, es despertava. Es tornava a adormir i el somni reprenia, com una obsessió. La veia corrents i somrient amb la seva bata d'un color blanquinós, que semblava que estava tacada amb pintura de color vermell. De sobte, la nena es va parar en sec. El nen just al darrera de la nena va parar de sobte també. Ella va girar el coll ràpidament i el va mirar als ulls. Aquella mirada no era com a la vida real, era diferent, era com si un lleó estigués mirant la seva presa... La nena va començar a xiuxiuejar:

-Mavis: Jean, Jean, Jean...

Així moltes vegades, però cada vegada que ella deia el nom del nen, el seu to de veu augmentava més i més, fins que, el nen es va tapar les orelles. Mentre que ell es tapava les orelles, la nena avançava cada cop més a prop d'ell. Però ella semblava diferent, ja no tenia aquella bata de color blanc tacada. Ara era tot d'un color vermell obscur... I els ulls..., ja no eren d'aquell color blau com el cel, semblaven negres com si no els tingués. Això ja no era un somni... Era un malson. De seguida el Jean es va aixecar esverat del llit, es va fer pis a sobre i ja no va poder tornar a dormir, estava paralytitzat. Cada cop que ell tancava els ulls, se li apareixia aquella nena monstruosa. Finalment el cansament va poder amb ell.. El dia següent, el nen va buscar més informació sobre ella, va buscar al Facebook informació de la "Victòria" ja que no trobava res de la "Mavis". Va veure que, ella vivia a una hora de la seva casa, i va decidir anar-hi. El marrec estava, nerviós i malhumorat però decidit a treure'n l'aigua clara.. Una hora després, va arribar a l'adreça de la noia, semblava un hospital abandonat. El nen semblava atemorit, no tenia ganes d'entrar-hi, però no podia fer-se enrere ... Els malsons havien d'acabar, si no, es notava com anava perdent la raó. Quan va mirar a l'entrada de l'hospital, va veure la Mavis, i llavors va avançar . Tot estava molt obscur allà dins, solament se sentia l'eco d'un riure, segurament el de la Mavis. El nen va seguir el soroll del riure... I just quan s'apropava d'aquell riure, va començar a olorar una olor molt forta i desagradable, era com si haguessin tirat allà les escombraries, Aquell riure ja no s'escoltava, ara l'únic que es veia era un llum al fons d'un passadís.

A cada pas que el marrec feia s, l'olor s'intensificava i quan va arribar a la sala... es va quedar petrificat. No sabia què fer. Dels nervis va començar a vomitar. Era el cos de la nena, de la Mavis, es notava per aquell vestit blanc, estava morta... tenia un tall a l'estómac com si l'haguessin tallat amb un ganivet de carnisser... I li faltaven els ulls, just com en aquell malson. El nen encara estava en xoc i no sabia què fer. de sobte, darrere seu, va notar la presència d'algú..... Semblava la Mavis però, alguna cosa era diferent,, era com al malson, tenia aquella bata de color vermell obscur i els ulls foscos... negres com les plomes d'un corb, uns cabells semblants als d'una bruixa i un somriure,

aterrador.. El Jean encara estava immòbil mirant aquell panorama violent i sanguinolent, quan va voler reaccionar. e No podia esperar més, hi havia hagut un assassinat i ell era al lloc del crim, havia de trucar. Va decidir agafar el mòbil de la seva butxaca i tremolant marcava el número de la policia quan liva nota una respiració a prop seu, un calfred li va resseguir el cos quan li clavaven un ganivet al coll, lentament , parsimoniosament mentre una veu gutural li murmurava a l'orella..

- Buscaves la Mavis i has trobat la mort, com ella. Ara seràs meu.

Va entendre la Victoria va fer-li això a la seva germana... La va matar perquè estava gelosa de la seva germana tan plena de vida i amb els ulls blaus d'esperança . Ella era un monstre..

Minuts, després la policia va intervenir, havia registrat l'emplaçament de la trucada... Una hora després d' inspeccionar tot el recinte solament van trobar el cos de la nena, però no el d'en Jean.